

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/266/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019201694
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová, LL.M
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1019201694.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vladimíry Slobodovej LL.M, členov senátu Mgr. Jany Ondrejkovej (sudca spravodajca) a JUDr. Mgr. Juraja Štorcela, PhD., v právnej veci žalobcu: Notárska komora Slovenskej republiky, so sídlom Krasovského 13, Bratislava, IČO: 30 811 236, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, proti žalovanému: Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPFS54618/2019/100, SPFZ145075/2019/100 zo dňa 13. novembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca dňa 07. októbra 2019 požiadal Slovenský pozemkový fond o poskytnutie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) v rozsahu:
1. Či boli za posledných 10 rokov podané žaloby, v ktorých na strane žalobcu vystupoval a) Slovenský pozemkový fond, alebo b) Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, c) neznámy vlastník - Slovenský pozemkový fond, predmetom ktorých boli právne vzťahy založené na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov ?
2. Ak áno, koľko takýchto žalôb bolo podaných, na ktorých súdoch a pod akými spisovými značkami sú alebo boli tieto konania vedené?
3. V prípade právoplatne skončených vecí, akým spôsobom, a s akým výsledkom boli tieto konania skončené?
4. Či boli za posledných 10 rokov podané žaloby subjektmi špecifikovanými v bode 1. na strane žalobcov o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nadobudnutého na základe notárskej zápisnice o osvedčení o vydržaní?
5. Ak áno, koľko takých žalôb bolo podaných, na ktorých súdoch a pod akými spisovými značkami sú alebo boli tieto konania vedené?
6. V prípade právoplatne skončených vecí, akým spôsobom, a s akým výsledkom boli tieto konania skončené?
Informácie žiadal sprístupniť písomne poštou.

2. Prvostupňový správny orgán žalobcovi čiastočne informáciu sprístupnil listom č. SPFS51720/2019/201-002, SPFZ131511/2019 zo dňa 15. októbra 2019, a to v rozsahu bodov 1. a 4., keď žalobcovi oznámil, že za posledných 10 rokov boli podané žaloby, v ktorých na strane žalobcu vystupoval a) Slovenský pozemkový fond, alebo b) Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, c) neznámy vlastník - Slovenský pozemkový fond, predmetom ktorých boli právne vzťahy založené na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov. Taktiež uviedol, že boli za posledných 10 rokov podané žaloby, v ktorých na strane žalobcu vystupoval a) Slovenský pozemkový fond, alebo b) Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, alebo c) neznámy vlastník - Slovenský pozemkový fond, predmetom ktorých boli žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nadobudnutým na základe notárskej zápisnice o osvedčení o vydržaní.

3. V rozsahu, ktorým nebolo čiastočne vyhovené infožiadosti žalobcu, bolo vydané prvostupňové rozhodnutie č. SPFS51720/2019/201-003, SPFZ13156/2019 zo dňa 15. októbra 2019, ktorým bolo rozhodnuté o nesprístupnení informácií v časti bodov 2., 3., 5. a 6. žiadosti. Správny orgán prvého stupňa v tomto rozhodnutí konštatoval, že nevedie evidenciu žalôb v rozsahu žalobcom požadovaných kritérií, teda

a) predmetom ktorých boli právne vzťahy založené na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov;
b) predmetom ktorých boli žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nadobudnutého na základe notárskej zápisnice o osvedčení o vydržaní.

Ďalej vyslovil, že Slovenský pozemkový fond v priebehu posledných 10 rokov podal žaloby, v ktorých na strane žalobcu vystupoval a) Slovenský pozemkový fond, alebo b) Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, alebo c) neznámy vlastník - Slovenský pozemkový fond, predmetom ktorých boli právne vzťahy založené na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, resp. podal žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nadobudnutým na základe notárskej zápisnice o osvedčení o vydržaní, ale v rámci sporovej agendy neeviduje určovacie žaloby podľa spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a v zmysle platnej právnej úpravy mu nevyplýva povinnosť takúto evidenciu viesť, resp. vytvárať a následne poskytovať podľa zákona č. 211/2000 Z.z. V spojitosti s uvedeným dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27. mája 2009.

4. Uviedol, že vzhľadom na rozsah sporovej agendy, ktorá obsahuje tisícky súdnych sporov, nie je v možnostiach povinnej osoby poskytnúť požadovanú informáciu v bode 2., 3., 5., a 6. žiadosti. Zároveň dodal, že sprístupňovanie informácií podľa želania žiadateľa by znamenalo značnú administratívnu záťaž, ktorá by eliminovala plnenie úloh vyplývajúcich povinnej osobe zo všeobecne záväzných právnych predpisov.

5. Generálny riaditeľ Slovenského pozemkového fondu napadnutým rozhodnutím č. SPFS54618/2019/100, SPFZ145075/2019/100 zo dňa 13. novembra 2019 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. SPFS51720/2019/201-003, SPFZ13156/2019 zo dňa 15. októbra 2019 ako zákonné a správne. Uviedol, že žalovaný neupiera širokej verejnosti ústavne zaručené právo na informácie, ale rovnako ako iné povinné osoby, má na svoju činnosť vyčlenené len obmedzené finančné prostriedky schválené Vládou SR a z týchto prostriedkov musí pokrývať náklady predovšetkým na úlohy vyplývajúce mu z právnych predpisov. V zmysle zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov Slovenský pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov koná pred súdom vo veciach nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise, podielov spoločnej nehnuteľnosti uvedených v osobitnom predpise a pozemkov, ktorých vlastníci nie sú známi, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné.

6. Rovnako tak poukázal na skutočnosť, že Slovenský pozemkový fond eviduje doručené a odoslané záznamy v registratúrnom systéme. V tomto systéme nie sú evidované informácie o súdnych sporoch na základe kritérií požadovaných žalobcom. Zároveň s ohľadom na platnú legislatívu Slovenský pozemkový fond nie je povinný evidovať detailné informácie o súdnych sporoch v osobitnom agendovom

informačnom systéme a následne ich sprístupňovať žiadateľom podľa zákona č. 211/2000 Z.z. Zdôraznil, že aktuálna rozhodovacia činnosť súdov potvrdzuje skutočnosť, že obsahom práva na informácie, nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa. V nadväznosti na uvedené poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžik/1/2018 zo dňa 20. júna 2019, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/301/2016 zo dňa 23. mája 2019. Vychádzajúc z uvedeného zdôraznil, že povinná osoba nie je povinná sprístupniť informáciu, ktorú nemá spracovanú vo svojich spisoch a agendách spôsobom požadovaným žiadateľom.

II. Žaloba

7. Správnu žalobou zo dňa 16. decembra 2019 sa žalobca domáhal prieskumu zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SPFS54618/2019/100, SPFZ145075/2019/100 zo dňa 13. novembra 2019 v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa č. SPFS51720/2019/201-003, SPFZ13156/2019 zo dňa 15. októbra 2019 z dôvodu, že preskúvané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Namietal, že žalobca sa v žiadosti domáhal sprístupnenia informácií, ktoré má žalovaný k dispozícii a bol povinný ich sprístupniť, preto v ich nesprístupnení videl vadu nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyslovil názor, že ak žalobca uvádza, že jeho sporová agenda obsahuje tisícky sporov, tým skôr by mal viesť podrobnú evidenciu konaní, obsahujúcu údaje o stranách sporu, predmete konania, stave veci a ďalšie dôležité informácie za účelom prehľadnosti svojej databázy, hospodárnosti a efektivity vlastnej činnosti. V takom prípade nemožno podanú žiadosť vnímať ako zaťažujúcu a žalovaný je povinný informácie sprístupniť. Informáciami sú aj údaje alebo dáta, pričom za dáta sa považujú najmä informácie obsiahnuté v počítačových databázach a registroch. Akcentoval, že žalobca sa nedomáhal štatistického spracovania (neinformoval sa koľko sporov z celkového počtu sa týka ním popísaného predmetu konania a už vôbec nepožadoval od žalovaného jej zhodnotenie). Mal za to, že v prípade vedenia podrobnej evidencie by mala byť odpoveď na takúto žiadosť jednoduchou záležitosťou.

9. Rovnako tak vyslovil názor, že žalovaný má k dispozícii rozsiahly aparát a celý právny odbor. Označil ho za orgán, pre ktorý je právna agenda samozrejmosťou a vzhľadom na túto skutočnosť je, resp. by mal byť aj personálne a materiálne vybavený. Súčasne zdôraznil, že žalovanému boli zákonom zverené rozsiahle kompetencie a zodpovednosť, nakoľko ide o správu štátneho majetku a jeho informačná povinnosť by sa mala v kontexte jeho oprávnení nakladať so štátnym majetkom vykladať skôr extenzívne. V nadväznosti na uvedené dal do pozornosti nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28. júna 2007.

10. Taktiež namietal, že pokiaľ žalovaný eviduje, že žaloby špecifikované v žiadosti boli podané, vie zároveň identifikovať jednotlivé konania podľa právnych skutočností, z ktorých sa odvodzuje vlastnícke právo, resp. vie ich vo svojej databáze odlíšiť od iných konaní a môže aj sprístupniť ďalšie údaje, ktoré sa ich týkajú, obzvlášť spisovú značku, stav veci a výsledok konania. Doplnil, že skutočnosť, že žalovaný je povinný rozlišovať svoju sporovú agendu podľa predmetu konania vyplýva aj z výročných správ žalovaného. Preto tvrdil, že zistiť spomedzi týchto konaní odpovede na otázky, ktoré žalobca položil v žiadosti a poskytnúť žalobcovi požadované informácie nebolo nad rámec možností žalovaného.

11. Ďalej uviedol, že pojem vytváranie nových informácií predstavuje pojem natoľko neurčitý, že pri jeho aplikácii je potrebné zo strany povinných subjektov starostlivo dbať o to, aby bol vykladaný ústavne konformným spôsobom, teda spôsobom, ktorý nebude neprimerane zužovať rozsah Ústavou SR zaručeného práva na informácie. Zároveň pokladal za potrebné zdôrazniť, že pri rozlišovaní situácií, kedy ešte ide o vyhľadanie (zhromaždenie) požadovaných informácií a ich usporiadanie pre poskytnutie žiadateľovi, a kedy už pôjde o vytvorenie novej informácie, nemožno vychádzať len z praconosti, či doby, ktorá by bola potrebná pre prípravu odpovede na žiadosť (zhromaždenie informácií). Nadväzujúc na uvedené namietal, že prístup k informáciám sa neobmedzuje iba na poskytnutie informácií, ktoré má orgán verejnej správy bezprostredne k dispozícii, ale nijako nevylučuje, naopak predpokladá, že požadované informácie dostupné v rámci právomoci tohto orgánu verejnej správy budú vyhľadané a zhromaždené až na základe žiadosti.

12. V závere podanej žaloby uviedol, že nakoľko žalovaný vedie evidenciu súdnych konaní, pričom na strane žalobcu vystupuje štatisticky len zriedka, právo žalobcu na informácie je potrebné vykladať tak, že žalovaný bol povinný zhromaždiť zo svojej evidencie požadované informácie a poskytnúť ich žalobcovi, a to bez ohľadu na prípadnú časovú náročnosť s tým spojenú. Uvedená skutočnosť podľa žalobcu vyplýva z postavenia žalobcu ako subjektu, ktorý nakladá s verejnými financiami.

III.

Vyjadrenie žalovaného

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 28. februára 2020, doručenom správneému súdu dňa 02. marca 2020 navrhol, aby správny súd podanú žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „SSP“) ako nedôvodnú zamietol.

14. Ďalej uviedol, že použitá argumentácia žalobcu je vecne nesprávna, prehliadajúca zmysel a účel zákona č. 211/2000 Z.z., ako aj závery konštantnej judikatúry najvyšších súdnych autorít. Podanú žalobu označil za nedôvodnú, nakoľko zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva povinnosť povinnej osoby poskytovať informácie, ktorými nedisponuje a ani povinnosť povinnej osoby vytvárať nové informácie.

15. Ku žalobnej námietke, spočívajúcej v tvrdení, že žalovaný si musí viesť podrobnú databázu ohľadom sporovej agendy, ktorá má obsahovať údaje o stranách sporu, predmete konania, stave veci, ako aj o ďalších náležitostiach, sa vyjadril, že žalovaný nevedie databázu, ktorá by bola vytvorená na základe kritérií uvádzaných žalobcom (identifikácia konkrétneho predpisu, na základe ktorého je založený právny vzťah, ktorý je predmetom sporu, resp. jedným z predmetov sporu), ani interaktívnu databázu, ktorá by umožňovala na základe požadovaných filtračných údajov získať informácie o konkrétnom type sporov, t.j. databázu, ktorá by umožnila žalovanému sprístupniť vyžiadané informácie.

16. Zdôraznil, že žalovaný z jeho jednoduchej evidencie sporov nedokáže zistiť informáciu o tom, či v konkrétnom spore je predmetom „právny vzťah založený na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb.“ v akomkoľvek zmysle. Žalovaný eviduje predmet sporu tak, ako to je štandardne zaužívané, t.j. v skrátenej forme, napr. o určenie vlastníckeho práva, o neplatnosť zmluvy, o náhradu škody, o zaplatenie a pod. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný vo svojej evidencii nevykonáva bližšiu špecifikáciu právneho základu sporu v tom smere, aby evidoval na akom právnom predpise je založený napadnutý právny vzťah, resp., aby v databáze sporov evidoval presné ustanovenia právneho predpisu, ktorý bol základom úkonov (alebo iných právnych skutočností), ktoré sú v príslušných sporoch napádané.

17. Rovnako tak uviedol, že na obrane záujmov žalovaného v súdnych sporoch pracujú jednak jeho interní zamestnanci a jednak je časť agendy zverená aj externým poskytovateľom právnych služieb. Žalovaný však vyššie uvedené skutočnosti o právnych vzťahoch, týkajúcich sa jednotlivých sporov, centrálnie neeviduje v databáze. Dodal, že z evidovaného predmetu sporu nemožno zistiť, na základe ktorého konkrétneho ustanovenia konkrétneho zákona (a na základe s tým súvisiaceho právneho vzťahu) je žalobný nárok v evidovaných súdnych sporoch založený, keďže zistenie tejto informácie vyžaduje analýzu právnej stránky každého jedného sporu, t.j. spracovanie konkrétnych sporov a vyabstrahovanie právnych vzťahov, ktoré sú základom predmetu sporu. Taktiež dal do pozornosti, že súdne spory majú väčšinou viacero zásadných právnych otázok, od riešenia ktorých závisí úspech tej-ktorej strany v spore. Jednoznačná a správna identifikácia, či je „právny vzťah založený na základe vydržania“ je tiež nejasná, nakoľko v určitých typoch sporov, napr. o náhradu škody, či o neplatnosť bezodplatného prevodu majetku, nemusí byť spôsob nadobudnutia majetku nijako podstatou, resp. predmetom sporu, avšak na podklade argumentácie sporových strán sa môže spochybníť aj samotný spôsob predchádzajúceho nadobudnutia vlastníckeho práva právnymi predchodcami súčasného vlastníka. V takomto prípade sa právna otázka legálnosti spôsobu predchádzajúceho nadobudnutia majetku môže stať podstatnou, i keď pôjde napr. o spor o náhradu škody na podklade zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov alebo spor o určenie vlastníckeho práva. Preto na splnenie žiadosti žalobcu by bolo potrebné nielen vykonať samotnú analýzu jednotlivých právnych argumentov týkajúcich sa každého sporu, no zároveň aj štatistické spracovanie výsledkov analýzy do samotného výstupu. Uvedené platí osobitne v ukončených sporoch, ktorých spisy sú už v archíve a nie je v personálnych kapacitách ani v časových možnostiach žalovaného vykonať príslušné spätné vyhodnotenie právnych základov jednotlivých argumentov, na

ktorých boli žaloby v uzavretých prípadoch postavené. Žalovaný všetky tieto úkony označil za vytvorenie novej informácie.

18. Súčasne tvrdil, že vo vzťahu k žalobcovi dodržal všetky povinnosti, ktoré mu zo zákona č. 211/2000 Z.z. plynú. Podľa názoru žalovaného si žalobca vyžiadaval vypracovanie analýzy právnej stránky každého jedného sporu, t.j. spracovanie konkrétnych sporov a vyabstrahovanie právnych vzťahov, ktoré sú základom predmetu sporu, a následné štatistické spracovanie tejto analýzy. Je faktom, že žalobca požaduje informácie o počte ním vymedzeného typu sporov, ich konkrétneho stavu, výsledok konania a ich spisovú značku, pričom sám žalobca tvrdil, že tieto informácie nemožno sprístupniť inak, ako vo forme štatistického prehľadu z vykonanej analýzy. Vo svetle uvedeného zhrnul, že žalovaný nemá povinnosť viesť databázu podľa požiadavky žalobcu, teda evidovať právny predpis a jeho presné ustanovenie, ktoré je základom právnej skutočnosti resp. právneho úkonu, ktorý je základom alebo jedným z predmetov súdneho sporu. Rovnako tak nemá právnu povinnosť poskytovať informácie, ktorými nedisponuje, resp. sprístupňovať informácie v takej forme, ktorou nedisponuje. Napokon nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06 označil za neaplikovateľný na prejednávajúcu vec.

19. Žalobca právo podať repliku nevyužil.

IV.

Konanie na správnom súde

20. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, začal s účinnosťou od 01. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 01. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená do senátu 3S správneho súdu. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávajúca vec vedená pod sp. zn. BA-6S/266/2019.

V.

Verejné vyhlásenie rozsudku

21. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré mu prechádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

22. Správny súd rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania dňa 11. januára 2024, nakoľko boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 SSP. Účastníci konania o nariadenie pojednávania vo veci nežiadali. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo dňa 24. novembra 2023 oznámené na úradnej tabuli súdu a súčasne zadané na zverejnenie na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR.

VI.

Relevantné právne predpisy

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

25. Podľa článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento

článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

26. Podľa článku 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinnosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

27. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

28. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

29. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

30. Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

31. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

32. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. žiadosť o sprístupnenie informácií povinná osoba vybaví bez zbytočného odkladu, najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa podania žiadosti alebo odo dňa odstránenia nedostatkov žiadosti podľa § 14 ods. 2 a 3 a do 15 pracovných dní, ak sa sprístupňuje informácia nevidiacej osobe v prístupnej forme podľa § 16 ods. 2 písm. a), ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

34. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

35. Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

VII.

Posúdenie veci správnym súdom

37. Úlohou súdu v tomto konaní bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. SPFS54618/2019/100, SPFZ145075/2019/100 zo dňa 13. novembra 2019 v intenciách žalobných dôvodov. Uvedeným rozhodnutím generálny riaditeľ Slovenského pozemkového fondu zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. SPFS51720/2019/201-003, SPFZ13156/2019 zo dňa 15. októbra 2019, ktorým tento žiadosti žalobcu zo dňa 07. októbra 2019, sčasti nevyhoviel a podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. žalobcovi

informácie podľa bodu 2., 3., 5. a 6. jeho žiadosti odmietol poskytnúť. Uvedenou žiadosťou žalobca žiadal o poskytnutie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. v rozsahu:

1. Či boli za posledných 10 rokov podané žaloby, v ktorých na strane žalobcu vystupoval a) Slovenský pozemkový fond, alebo b) Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, c) neznámy vlastník - Slovenský pozemkový fond, predmetom ktorých boli právne vzťahy založené na základe vydržania postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov ?

2. Ak áno, koľko takýchto žalôb bolo podaných, na ktorých súdoch a pod akými spisovými značkami sú alebo boli tieto konania vedené?

3. V prípade právoplatne skončených vecí, akým spôsobom, a s akým výsledkom boli tieto konania skončené?

4. Či boli za posledných 10 rokov podané žaloby subjektmi špecifikovanými v bode 1. na strane žalobcov o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nadobudnutého na základe notárskej zápisnice o osvedčení o vydržaní?

5. Ak áno, koľko takých žalôb bolo podaných, na ktorých súdoch a pod akými spisovými značkami sú alebo boli tieto konania vedené?

6. V prípade právoplatne skončených vecí, akým spôsobom, a s akým výsledkom boli tieto konania skončené?

38. Medzi účastníkmi bola spornou otázkou, či spracovaním informácie v zmysle žiadosti žalobcu zo dňa 07. októbra 2019 dochádza k vytvoreniu kvalitatívne novej informácie, ktorú povinná osoba nemá k dispozícii, a ktorú nie je povinná sprístupniť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.

39. Správny súd uvádza, že zákon č. 211/2000 Z.z. predstavuje predpis verejného práva, upravujúci povinnosti povinných osôb pri aplikácii tohto zákona, ako aj rozsah práv jednotlivých oprávnených subjektov (žiadateľov). Vzťah medzi povinnou osobou a žiadateľom je vzťahom vertikálnym a konanie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. je osobitným druhom administratívnoprávneho konania. Je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, čo znamená, že povinné osoby sprístupňujú všetky informácie, okrem tých, u ktorých to zákon zakazuje. Zákaz však nemusí byť explicitne stanovený priamo zákonom č. 211/2000 Z.z., ale môže vyplývať aj z iných právnych predpisov verejného práva.

40. Z citácie ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva, že povinná osoba je povinná poskytovať len informácie, ktoré má k dispozícii. Je pravdou, že zákon č. 211/2000 Z.z. neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti žiadateľov informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú. Takisto jej zákon neukladá povinnosť spracovávať už existujúce informácie takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú kvalitatívne odlišné, resp. nové informácie.

41. V súvislosti s prejednávanou vecou správny súd dáva do pozornosti viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27. mája 2009, rozsudok sp.zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 09. decembra 2010, rozsudok sp.zn. 3SŽi/5/2013 zo dňa 12. marca 2014, rozsudok sp. zn. 5SŽi/3/2011 zo dňa 15. decembra 2011), v ktorých Najvyšší súd SR vyjadril názor, že zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva jeho využívanie na získanie takých informácií, ktoré by následne žiadateľ (resp. iné subjekty) využil, napr. pri svojej podnikateľskej činnosti alebo inak na získanie majetkového alebo iného prospechu, ani možnosť (tretích osôb) získania napríklad rôznych dokumentov o právnych úkonoch, ktoré sú súhrnom množstva údajov či dohôd a postupov rozličného charakteru, požívajúcich rôznu právnu ochranu. Rovnako z neho nevyplýva povinnosť povinného subjektu získavať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom tohto zákona.

42. Taktiež poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽik/3/2020 zo dňa 26. mája 2021, v ktorý vyslovil v bode 26: „Princíp prístupu k informácii znamená možnosť pozrieť sa na údaje, ktoré u povinnej osoby „ležia“, a s ktorými povinná osoba pracuje. Informáciou sa myslí to, čo sa u povinnej osoby v okamžiku opýtania nachádza alebo čo má k dispozícii. Táto povinnosť sa však netýka dopytov na názory, budúce rozhodnutia, vytváranie nových informácií (ktoré by musel povinný subjekt vytvoriť na konkrétnu žiadosť žiadateľa) ako sú rozbor, prognózy, porovnávacie prehľady, právne a iné výklady a podobne (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10SŽi/7/2016 zo dňa 23. augusta 2017).“

43. Rovnako tak odkazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 5SŽik/2/2020 zo dňa 28. septembra 2022, v ktorom tento konštatoval: „Je pravdou, že v prípade sprístupňovania informácií musí takmer vždy prebehnúť istý proces vyhľadávania či zhromažďovania, čo možno jednoznačne vyvodit' aj z ustanovenia § 17 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 211/2000 Z.z. Súčasne však tento proces musí byť v súlade s určitou mierou časovej, personálnej či odbornej náročnosti a jeho výsledkom nemá byť vytvorenie novej informácie.“

44. Nastolená otázka bola tiež predmetom rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, ktorý v tejto veci vyslovil, že účelom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1 Dohovoru (a zároveň účelom zákona o slobode informácií) nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaním žiadateľa (II. ÚS 184/03), ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“ tak, aby nedochádzalo k paralyzovaniu činnosti orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ktorých účel činnosti ustanovujú samostatné zákony (III. ÚS 96/2010-14). Ústava SR v čl. 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Súd zdôrazňuje, že právo na informácie je právom ústavným, nie však právom absolútnym a možno ho obmedziť, ak tak ustanoví zákon.

45. Správny súd dospel pri preskúvaní rozhodnutí k tomu, že žalobca požadoval od povinnej osoby uskutočnenie časovo aj odborne náročnej analýzy činnosti, ktorej výsledkom je sprístupnenie informácií, ktoré prvostupňový správny orgán nemal k dispozícii v čase podania žiadosti žalobcom. Žiadané informácie, tak ako konštatoval žalovaný, takisto aj správny súd je toho názoru, že predstavujú časovo a personálne náročné činnosti vykazujúce znaky sumarizovania informácií z množstva spisov žalovaného, ktoré smerujú k vytvoreniu novej informácie.

46. Z administratívneho spisu bolo zistené, že povinná osoba reagovala na písomnú žiadosť žalobcu zo dňa 07. októbra 2019 v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z. a pokiaľ nesprístupnila požadované informácie v rozsahu žiadanom žalobcom postupovala v intenciách zákona z dôvodu, že išlo o informácie, ktorými nedisponovala. Ak by sa rozhodol žalovaný sprístupniť požadované informácie, musel by preskúmať stovky spisov, pokrývajúcich časové obdobie 10 rokov, a z týchto následne informácie zhromaždiť podľa kritérií požadovaných žiadateľom. Z uvedeného kvanta spisov by takto povinná osoba vytvorila nové informácie.

47. Zo znenia citovaného zákona nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácií žiada. Takisto z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnej osobe (v tomto prípade Slovenskému pozemkovému fondu) ukladala získať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať či spracovávať materiály žiadané žalobcom ako žiadateľom o informáciu a ani to, aby povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Podľa správneho súdu oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť.

48. Správny súd preto pokladá za nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že tento eviduje predmet sporu v skrátenej forme, napr. „o určenie vlastníckeho práva“, „o neplatnosť zmluvy“, „o náhradu škody“, „o zaplatenie“ a pod. Je teda zrejmé, že pre svoju internú potrebu si evidenciu v určitej podobe vedie, táto však nezodpovedá kritériám stanoveným žalobcom v jeho žiadosti podanej v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. Nakoľko zákon presnú formu vedenia evidencie žalovanému neukladá, nie je možné vyhodnotiť v neprospech žalovaného, že evidenciu nevedie v elektronickej podobe, umožňujúcej vyhľadávanie podľa určených kritérií spomedzi evidovaných údajov o súdnych sporoch, v ktorých je žalovaný účastníkom. Opodstatnenie preto nemá ani poukaz na

výročné správy žalovaného, ktoré síce potvrdzujú už spomenutú skutočnosť, že žalovaný za účelom ich zostavenia musí viesť určitú evidenciu o súdnych sporoch, v ktorých je účastníkom, táto však obsahuje len údaje, ktoré korešpondujú s vyššie uvedeným evidovaním predmetu sporu „v skrátenej forme“. Uvedené potvrdzuje aj vyjadrenie žalovaného, že tento vo svojej evidencii nevykonáva bližšiu špecifikáciu právneho základu sporu v tom smere, aby evidoval na akom právnom predpise je založený napadnutý právny vzťah, resp., aby v databáze sporov evidoval presné ustanovenia právneho predpisu, ktorý bol základom úkonov (alebo iných právnych skutočností), ktoré sú v príslušných sporoch napádané.

49. Preto správny súd konštatuje, že je potrebné priznať relevanciu aj tvrdeniu žalovaného, že na splnenie žiadosti žalobcu by bolo potrebné nielen vykonať samotnú analýzu jednotlivých právnych argumentov týkajúcich sa každého sporu, no zároveň aj štatistické spracovanie výsledkov analýzy do samotného výstupu. Uvedené platí osobitne v ukončených sporoch, ktorých spisy sú už v archíve. Vo vzťahu k právoplatne skončeným veciam (bod 3. a 6. žiadosti žalobcu zo dňa 07. októbra 2019) správny súd súčasne poukazuje na ustanovenie § 82a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého súdy sú povinné zverejňovať právoplatné rozhodnutia vo veci samej, rozhodnutia, ktorými sa končí konanie, ako aj rozhodnutia o neodkladnom opatrení, a to do 15 pracovných dní od dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že v prípade informácie, týkajúcej sa právoplatne skončenej veci, túto je možné získať prostredníctvom webového sídla Ministerstva spravodlivosti SR (§ 82a ods. 4 cit. zákona). Žalobca teda žiadal o sprístupnenie informácie, týkajúcej sa rozhodnutí, ktoré sú verejnosti dostupné, pričom samotné vytvorenie ním požadovanej informácie žiadal od žalovaného.

50. Potom je nevyhnutné stotožniť sa s právnym názorom žalovaného, že žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá si vyžaduje zber a spracovanie žalobcom požadovaných informácií (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27. mája 2009) a následne vytváranie novej kvantitatívnej informácie v zmysle požiadaviek žiadateľa. Je zrejmé, že žalobcom žiadané informácie nemala povinná osoba k dispozícii, keďže ich nemala k dispozícii v takej forme, ako ich žalobca žiadal sprístupniť, a ktoré možno bez úpravy sprístupniť. Ich vytváranie, resp. spracúvanie by si vyžiadalo vykonanie úkonov, ktoré nesmerujú k výkonu právomoci povinnej osoby, pričom následne by sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby.

51. S takýmto postupom povinnej osoby sa stotožnil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Sž/1/2016 zo dňa 31. mája 2017, v ktorom konštatoval, že ako odvolací orgán sa stotožnil so záverom správneho orgánu, že pokiaľ žalobcom vyžiadané informácie nemala povinná osoba - žalovaný k dispozícii, keďže uvedené informácie nemal žalovaný v takej forme, ako to žalobca žiadal sprístupniť, a ktorú môže sprístupniť bez úpravy. V danom prípade by musel žalovaný vyhľadávať, zhromažďovať, vyhodnocovať, spracovávať žalobcom požadované materiály ako žiadateľovi o informácie a výsledkom tohto postupu by bolo vytvorenie novej informácie.

52. V závere svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR argumentoval, že účelom zákona č. 211/2000 Z.z. nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ale zabezpečiť poskytovanie informácii verejnosti „primeraným spôsobom“ (uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 96/2010-14 zo dňa 09. marca 2010).

53. Správny súd taktiež pokladá za neopodstatnený aj poukaz žalobcu na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28. júna 2007. Hoci sa v predmetnom rozhodnutí Ústavný súd SR zaoberal posudzovaním otázky súvisiacej s plnením úloh povinnej osoby v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z., závery vyslovené v predmetnom rozhodnutí Ústavného súdu SR nie je možné vzťahovať na prejednanú vec, nakoľko právna vec riešená v náleze sp. zn. I. ÚS 236/06 sa týka skutkovo odlišnej situácie.

54. Správny súd po preskúmaní administratívneho a súdneho spisu zistil, že čiastočné odmietnutie poskytnúť žalobcovi ako žiadateľovi požadované informácie z dôvodu, že žalovaný nimi nedisponuje, zodpovedalo zákonnej úprave. Keďže požadované informácie žalovaný nemá k dispozícii, musel by tak pre žalobcu (podľa ním stanovených kritérií) žiadané informácie, ktoré sa v ich originálnej podobe a v jeho dokumentácii nenachádzajú, vytvoriť, zhromaždiť a vyhľadávať, pričom takáto povinnosť mu zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva. Preto žiadosť žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií nemohla

byť zo strany povinnej osoby (žalovaného) v dotknutom rozsahu vybavená kladne a ich neposkytnutie tak podľa názoru súdu nepredstavuje negatívny zásah do práva žalobcu na informácie.

55. Rovnako tak konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na vyjadrenie žalobcu. Súd v procese preskúmania predmetného rozhodnutia nezhliadol absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej správy vo veci rozhodol, a ktoré by mali za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žalovaný vo svojom rozhodnutí riadne zdôvodnil a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré nebolo možné žiadosti žalobcu v tejto časti vyhovieť a to aj v kontexte s účelom a zmyslom zákona č. 211/2000 Z.z., vec po právnej stránke správne vyhodnotil a aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 211/2000 Z.z.

56. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný rozhodol súladne s ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z.z., žalobné námietky nespôsobili zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

57. O trovách konania súd rozhodol podľa § 168 SSP, podľa ktorého úspešnému žalovanému súd právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ich náhradu nežiadal a žiadne mu nevznikli.

58. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť do jedného mesiaca od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.